

Vefa Leylaya Kırmızı Kapılar Açtırır

– GöktürkGülay · 05 Ocak 2014

Ve/fa Leylasına kırmızı kapılarını ,
"kar beyaz" düşlerinde açtırır .

Hayat sevdalı kervanlı kapılarını akrep sokması zehrinde sürükleyerek yaşattırır;
yaşanmışlıklara yaşanmamışlıklara yaşanacağı ,
korkmalar bazen umut bazen de akrebin kısılcacında,
"nokta nokta" sokması kadar acı verir,
hatta "akrep sokması" bile ümittir, umuttur şifadır murattır,

acı hayatı olgunlaştırır damla dağlar gibi dağlandırır,
aslında yarınlar "acıya" şükredene hep bir murattır,
kapı arkası olunca her kapı er kapı gibi kapalı değildir,
kapalı kapılar arkasında bekleniyorsa;
istikrardır, idealisttir, umuttur.

Leyla kırmızı akışlı kapılarını yeşil ırmaklı mavi sularında "pembe hayalleriyle"
bezirgân kapılarında bedirhanlar "kar beyaz ışığım" diye.

Leyla henüz 15 ' ine yeni girmiş,
doğuştan sarı saçları ve yeşil gözleriyle hayata umut dolu bakan ,
haksız olsam da ben haklıyım gençliğinde, şuurunda ve idealinde idealist bir genç kızdır.
Nazım Hikmet hayranlığıyla yeni yeni şiir yazma aşkı başlar ,
yazmayı seviyor eline geçen küçük kâğıt parçacıklarına sürekli notlar alır,
sonra her birini bir bebek dokunuşu edasında okur,
"kar beyaz" düşler kurar...
kırmızı kapılar bir gün; "kar beyaz düşlerime açtıracaktır,
" umuduyla elleri uzanır dualarında ,
"beyaz âminlerin" den ,bentler kurduğu kapalı kapılar arkasına,

...sene 1980 /81 Yer İstanbul Suadiye ,
o yıllarda okullarda haftalık eğlenceler olur programlar, "çay partileri"
Leyla ise okulun her bir kolu oluvermişti,
işte böylesi bir günde üstad şair,
NECİP FAZIL KISAKÜREK konuğu olmuş,
onunla tanışma fırsatı bulmuştu,
hayatdaki ilkler hiç unutulmaz" derler.

gerçekden "öyle olmasaydı "ilk" lerden olur muydu hiç?" diye düşünür,

her nedense onu ilk gördüğünde çok korkmuştu;
ela bakışlarındaki heybetli duruşu "ulaşılmazlık göstergesi miydi?
" acaba mı korkuları kısa zaman sonra yersizliğe bırakır ,
gördüğü yüzün arkası tam tersine ördüğü,
mütevazılık, saf pak, pek çocuk ruhlu, asil ve aristokrat ,

sahnede "Sakarya türküsü" okunuyor,
oturduğu iskemlesinden sahnede olanları seyrediyor,
elinden hiç düşürmediği sigarasını, keyif alarak çekiyor ,
gülümsüyor sahnede olanlara
Leyla bir taraftan üstadla sohbet ediyor,
bir taraftan da ona yeşil dosyasından çıkarttığı şiirlerini gösteriyordu ,
bir diğer taraftan düşünüyor üstada bakarak ,
üstadin yüzünde ki kader çizgileri kendini ele veriyordu ,
bu dev çınar ne çok yorulmuştu ;
yorgun, çileli ve kederli ,
her şeye rağmen bu yorgun dev yürekte ;
mutluluk huzur gülümsemesi vardı,
hayat çizgisi yüzünde çok açık gözüküyordu ,
oysa ! çilesi belkide onun gerçek yüzüdür .

Leyla heyecanlıydı üstad şiirlerini okuyordu,
şiirlerinden üç sayfasını aldı okudu ve fırlattı,
içi hüznün denize döndü, hani birde heyecandan korkmuş ya!
sesi nasıl çıksın?
Yutmuş sanki öz midesinden öz ağzını,
öksürür elini ağzına kapatarak ,
defter sayfası beyaz kâğıtlar uçuşur havalanarak ,
sonra topladı onları ve... Leyla'ya dönerek ;

- Bak evlat herkes şiir yazdığını sanır,
oysa şiir her şeyi ile bir bütündür;
ruh, his, yürek, duygusallık ve en önemlisi..." dedi.
gaha sonra şiirler arasından seçti birisini, Leyla'ya göstererek;

-Şu şiirin çok güzel ve sende o "yazma aşkı" var ,
yaz, yazmalısın...

bir süre sonra tarzın oluşacaktır, tarzda dinleme özgürce yaz." dedi
Ve sigarasından bir nefes çekti ,
beyaz dumanlar iki burun deliklerinden çıkmaktaydı,
bakışlarında bir keskinlik vardı .

-Bende sen yaşlarda başladım şiir yazmaya herkeze nasip olmaz ,
bu yürek bu duygusallık var sende
bana söz vermeni istiyorum, yazacaksın, yazmalısın söz mü?
dudaklarımdan iki sözcük heyecanla fırlamıştı,
—söz üstadım .

Yine bir gün yolları gene kesişir ,
bu defa elinde sigarası yok Leyla ya dönerek ;

-evlat, vefasın değil mi?
yazıyorsun değil mi?
bilmeye bildirmece gibi çözümlüyorlardı birbirlerini ,
gene aldı bir heyecan bu defa üstad misali, öz kafatasından öz beynini yutar,
- evet, Leyla'yım vefayım ,
sonra kısa bir suskunluk ...
- siz sigarayı bıraktınız mı? diyebildi ,
-O beni bırakmadı, ben onu bırakmak zorunda kaldım .

Ve son kesişme ;
büyük randevu , bilsem nerede , saat kaçta ?
tabutumun tahtası, bilsem hangi ağaçta ?
.Necip Fazıl Kısakürek'in hayatı hep sırlarla doludur ,
ölümünde sırlıydı, 25 Mayıs 1983 gece yarısı ,
ne gördüğü bilinmez, bilinen sırlı kapılar arkasından,
sırla dolu ebedi yolculuğuna son sözleri ,
" Demek böyle ölünürmüş !"
" Demek böyle ölünürmüş! . '
şair leyla'ya vefa olmuş ,
leyla şaire vefa söz vermişti ,
Leyla ustasına vefasızlık yapamazdı,
o huzur içinde uyumalıydı .

Bıraktığı açık kapıdan kutsal bir yemin gibi yazmaya başlar ;
yazdıkça ufkunun genişlediğini, okudukça cahilliğinin arttığını düşünerek ,

işte o zaman, bu zaman yazdıkları verilen bir sözün ahde vefası misali,
su gibi akar, birikir birikimlenir ,
"ahde vefayı insanlığa duyulan sevgi,
acıyı kaleme mürekkep kılana şükürler olsun."diyerek, yazar ,
oysa düşünür Leyla ,
" bende özne, vezne, tümce, Türkçe, aruz, maruz haznesi, meziyet yoktu ,
oysa hep yüreğimden gelen sevgi çağlaması yazmalar vardı, yazılım yoktu ,
oysa hayat yazarak öğretmişti; özneyi, tarzımı, aruzu asilce ,
oysa ruhum zaten asildi, ezelden ebede sessizce .

Leyla yıllar geçsede "vefayım, vefasızlık yapamam" diyerek yazar ,
yaşayamadığı, yaşatamadığı, gizilleriyle dolu yıllar, ayları haftalar günleri kovalar ,
yazmak için değildi, değilleri ve yaş kırk olmuştu ;
"kırk yaş" gizemiyle doludur, birikimli "verimin" verme yaşıdır ,
allı, ballı, dallı nazlı sırlı,
öyle ya ilk vahiyde kırkında gelmişti sırlarıyla dolu ,
hiç bitmeyecek kör kuyulara korlaşmış lambalar yakıyordu sanki ,
"umudu" varda, ansızın çıkıp geliverecek düşlerinde ,
kaleme aldığı şiirleri, hayat hikâyeleri,
yaşanmış acılar ve sevinçleri olmasına rağmen,
düşünüyordu, düşündürüyordu özgürce kapalı kapılar ,
özgürce ama hapis kaldığı düşünceler ,
özgürce ama özgürce kalışları yazdığı birikimleri ,

hiç bitmeyecek "kör kuyulara" lambalar mı yakıyordum? ' acabaları' ileydi ,
bir taraftan ise bağlanıyordu umut ışıkları saçarak ,
"en yaşanması halattır" diyerek,
bulmalarına umuduna hayata beni ' ben diye,
'bana bağlayan dediği kimilerine göre deli saçması yazılarına,
deli anlarını "delice" keşfeden üstad ise ,
delicesine "dipçikleme" delirten, delirttiren olacak mıydı?
"Her şey olması gereken zamanda olurdu."
doğru ya, doğru zaman doğru mekân ,

işte böylesi uzun ince bir yolun sonun başında çıkmıştı karşısına kırmızı kapılar ,
kader "kırmızı kapılarını" kar beyaz kapılarına kismetliyordu sanki,
gönülden gönüle esintiler gitmiş olmalıydı ,
başlamıştı leyla kapalı kapılar arkasından yazmaya ,
ne vardı ve neyle karşılaşacaktı,

o bilmiyordu ya ' bendini 'gören takip eden varmış kapı aralığından, göz kırparak yazmak, onun için "gerçek sevgide" kalmak gibiydi , vahiy gibi değildi değılleri ama onca "dilbazlara" karşın , gerçek sevgide yazarak kalmak, onu düşlediğı "kar beyaz" kapılarına götürecekti , bırakıp gamı kederi bir yana, su pınarında olmak, vefasında vefa olmak, istediğı için yazmak;

bu kapalı kapılar arkasında;
"ne vardır, nelerle karşılaşmak isteriz kim bilir?"
veya "açık kapılar önünde ne vardır, nelerle karşılaşılır?"
" gene bilinmez diyerek yazmak

kader yaşanan tahta köprülerini delip geçirirken,
nereye sürüklediğini bilmeden akışa doğru yol aldırıyordu Leyla'ya
"kapalı kapılar" deyince, hep düşünmüştür oysa
aklına "sonsuzluk mahşerisi kalabalık" gelir ,

hani kimsenin kimseyi, kendini dahi göremeyeceğı o gün
hani kafaların dik, gözlerin tek bir noktayı
"burnunun ucunu" göreceğı o gün...
dile gelsede söylese;
acı, kapalı, her bir kapı "nelere " şahitlik ettiğini ,
gene de uslanmaz, aymaz yorgun düşleri .
Leyla yıllardır kırmızı kapılar arkasından yazdığı birikimlerini ,
"kar beyaz düşlerine" ısmarlar,

sanmayın ki bu kapılar açılmaz, umut dolu olan Leyla'ya
yarınlarını toplarkoyar heybesine ,
azığını sevgi, katığını vefa, kalemmini aşk, mürekkeğini su yaparak,
"güneş toplattırın benim için" der,
delicek bohçaladığı çıkını bezirgân kaplılarıyla bedirhanlanlayarak ,
yarınlı kırmızı akışlı kapıları, onu kırmızı halı üzerinde yürütecek,
ışık olarak yakacak " kar beyaz" düşlerine .

... çünkü bilir ki o VEFA, Leyla'sına kırmızı kapılar açtırır.

Gülay GÖKTÜRK